

Læren af de økonomiske kampe

Resolution fra Røde Faglige Internationale RFI's konference i Strasbourg 1928 - Strasbourgteserne

I. Forberedelse af masserne til strejkerne og lockout'erne.

Erfaringerne fra de seneste strejker i Frankrig, Tyskland og Polen har vist, at forberedelserne har været utilstrækkelige. For at arbejderne ikke skal blive overrumplede, må de faglige oppositioner og de selvstændige revolutionære forbund drive deres arbejde i følgende retning:

1. De revolutionære forbunds og de faglige oppositioners daglige arbejde i hver enkelt produktionsgren har til opgave at forberede arbejderne på de forestående sammenstød mellem arbejde og kapital.
2. Ved det første tegn på stigende utilfredshed blandt arbejderne, eller aggressive hensigter fra arbejdskøbernes side mod arbejderne, må man gøre det klart for arbejderne på de virksomheder, det drejer sig om, at et sammenstød nærmer sig.
3. Det agitatoriske og organisatoriske forarbejde må føres under parolerne: "Vent jer ingenting fra de reformistiske ledere, de vil forråde jer", "Tag sagen i egne hænder", "Forbered jer til kamp, ellers bliver i slået". I forbindelse med denne agitation må man udnytte alle konkrete tilfælde af forræderi fra det faglige bureaukratis side under de økonomiske kampe.
4. Allerede under denne forberedelsesperiode er det nødvendigt ved møder og samtaler og påvirkning at søge at trække arbejdere til sig blandt de partiløse, anarko-syndikalister, reformistiske eller andre, som kan bringes til at deltage i kampen mod arbejdskøberne på grundlag af vores selvstændige taktik, uafhængig af det faglige bureaukrati, og som sammen med de revolutionære arbejdere kan trækkes ind i de organer, der skal forberede og lede kampen.
5. De økonomiske krav må stilles op og udformes sådan, at masserne forstår dem. De må udspringe af den konkrete situation, der foreligger, de må overvejes af samtlige interesserede arbejdere for at kravene skal kunne vinde flertallet af arbejdere for sig og danne grundlaget for en enhedsfront nedefra og for en enhedsaktion.
6. Konferencer af repræsentanter for virksomhederne, eller af virksomhedsrådene, bliver ofte af stor betydning i forberedelsesperioden, dog under forudsætning af, at de ikke står under reformisternes indflydelse og at de ikke er classesamarbejdsorganer.
7. De revolutionære forbund og de faglige oppositioner må stadig på det mest omhyggelige passe på, at arbejdet i alle deres organer foregår i nær kontakt med arbejdermasserne på

virksomhederne, og i særdeleshed må de meget energisk bekæmpe alle tilløb til bureaukratisme, løsrivelse fra masserne, hvad der vil forhindre dem i at reagere hurtigt på det, der foregår blandt masserne.

8. De revolutionære forbund og fagoppositioner må drive hele deres forarbejde sådan, at nødvendigheden af at skabe kamporganer til at lede kampen bliver til et krav, der udgår fra de menige arbejdere selv, og bliver gjort til genstand for diskussion i samtlige virksomheder.
9. Bliver der truet med en lockout, må man udsende parolen om at skabe *kamplødelser til at bekæmpe lockout'en* og gennemføre arbejdernes krav. Det må kræves, at disse kamplødelser skal vælges af samtlige arbejdere på virksomhederne *uden hensyn* til parti- og fagforeningsmedlemskab, enten de er organiserede eller uorganiserede.
10. Hvis der foreligger en situation, der er gunstig for strejke, og der er kampstemning blandt masserne, må man sætte kravet om dannelse af en *strejkeledelse* forrest. Den skal vælges af samtlige arbejdere (selv om strejken ledes af en revolutionær fagforening). Ved disse valg skal arbejdere af alle retninger deltage og ligeledes både organiserede og uorganiserede.
11. Samtidig må der drives en energisk agitation og propaganda blandt masserne mod *indsættelse af strejkeledelser ovenfra* og mod forsøg fra det faglige bureaukrati på at lægge ledelsen af konflikten i hænderne på den slags komiteer.
12. Arbejdet med at forberede arbejdermasserne til kamp må ske både mundtligt og gennem pressen. I denne forbindelse spiller dagspressen og partipressen en særlig vigtig rolle. Det er også ønskeligt, at der udgives løbesedler, specialnumre af de forskellige blade, virksomhedsaviser osv., der særligt tager den truende konflikt op.
13. Farligt for de økonomiske kampe er enhver form for improvisering og strejkeopfordringer under indtryk af følelser og ikke af en kølig beregning. Af lederne må det kræves, at de ikke bare nøje kender vedkommende industrigren, men de må i særdeleshed være velinformerede om hvad der foregår blandt masserne. Opgaven består i ikke at gribe ind for sent, ikke at halte efter masserne og bare sammenfatte deres kampvilje, men på den anden side heller ikke at prøve at lave strejke gennem dekret uden først alvorligt at have forberedt massernes kamp.
14. Af særlig betydning er det at vælge det rigtige tidspunkt til at erklære strejken. I denne forbindelse (det heldige valg af tidspunkt) må man ubetinget drage nytte af erfaringerne fra Lodz. Valget af et uheldigt tidspunkt kan på forhånd dømme konflikten til et uheldigt resultat. Derfor må strejken begyndes på et tidspunkt, der er gunstigt for arbejderne, og som må bestemmes ud fra situationen (den økonomiske og politiske situation), ud fra de lokale forhold og årstiden, ud fra magtforholdene, ud fra arbejdskøbernes politik osv..
15. I forberedelsesperioden må man rejse spørgsmålet om fonds til de strejkende og lockout'ede, særligt i de lande og fagforeninger, hvor der ikke findes egne strejkekasser. Selv om det er forkert at tro, at arbejderne kan besejre arbejdskøberne ved hjælp af penge i fagforeningskasserne, så er det også forkert først at tænke på hjælp til de strejkende og lockout'ede, når kampen allerede er i gang (Frankrig).

II. Kamporganernes former, deres natur og funktioner.

Hele forarbejdet har til opgave at gøre det klart for de brede masser, der er interesserede i det, at det er nødvendigt, at kampen bliver organisatorisk forberedt. Det betyder også, at vi blandt

masserne må rejse spørgsmålet om udvalg til at bekæmpe lockout'en, om strejkeledelse og om særlige kommissioner til ledelse af kampen. I tilfælde af en truende lockout er det nødvendigt at afholde valg af udvalg til at bekæmpe lockout'en, og når det gælder strejker, må man vælge strejkeledelse, flere dage før strejken bliver erklæret.

Hvis lockout'en bliver erklæret pludseligt eller hvis strejken bryder ud uventet, og der således ikke kan vælges udvalg eller ledelse i god tid i forvejen, må man straks, allerede ved strejkens eller lockout'ens begyndelse og før arbejderne endnu har forladt virksomheden, sammenkalde til virksomhedsmøder eller møder på virksomhedens afdelinger, hvor man efter forudgående agitation foreslår valg af en ledelse og samtidig fremlægger en liste, der er lavet på forhånd, over revolutionære, anarko-syndikalistiske, reformistiske, kristelige og partiløse arbejdere.

Når det gælder *sammensætningen af strejkeledelser* er det af særlig betydning, at disse strejkeledelser bliver valgt på virksomhederne eller endog særskilt for afdelingerne på virksomhederne, for at de kan give en dækkende repræsentation for alle grupper af arbejdere, som f.eks. fabriksdelegationerne i Lodz.

Valgmåden afhænger af konflikten og af virksomhedens størrelse. Jo større strejkeledelsen bliver, jo lettere vil det være for den at lede alle arbejderne. På mindre virksomheder, kan der vælges et medlem af strejkeledelsen for hver 25-50 arbejdere, på større virksomheder for hver 100-200. I kæmpefirmaer, hvor der arbejder titusinder af arbejdere, må strejkeledelsen bestå af 2-300 personer for at den gennem de valgte medlemmer kan stå i direkte forbindelse med alle afdelingerne i firmaet.

En så stor strejkeledelse må vælge sit eget udøvende organ, hvis opgave vil bestå i regelmæssigt at sammenkalde alle komiteens medlemmer, aflægge regnskab for dem, informere dem og gennem dem opretholde forbindelsen med de strejkende. Her bliver det af betydning, at der bliver pålagt hvert enkelt medlem af strejkeledelsen bestemte forpligtigelser.

Med hensyn til strejkeledelsens funktioner og opgaver må man tilstræbe følgende:

1. Strejkeledelsen har som opgave med alle midler at føre kampen for virkeliggørelsen af de krav, arbejderne har opstillet. Strejkens udfald vil afhænge af, om det lykkes strejkeledelsen at fortrænge de reformistiske fagforeningsapparaters indflydelse fra virksomheden og tiltrive sig den fuldstændige ledelse af strejken.
2. Strejkeledelsen må under kampen, føre de forhandlinger, der er mulige og undertegne den eventuelle overenskomst. I denne forbindelse må det allerede på forhånd meddeles, at alle aftaler, som det reformistiske bureaukrati vil slutte bag ryggen på de kæmpende arbejdere, ikke er forpligtende for arbejderne.
3. Strejkeledelsen må opmærksomt følge det faglige bureaukratis virksomhed. I tilfælde af forhandlinger og manøvrer bag kulisserne må ledelsen iværksætte demonstrationer foran forbundskontoret, indkalde møder af organiserede og uorganiserede, forlange at det reaktionære, faglige bureaukrati bliver afsat, indsamle penge, som skal komme alle strejkende til hjælp, og systematisk undergrave tilliden til det reformistiske eller det kristelige fagforeningsapparat, især blandt de socialdemokratiske eller kristelige arbejdere.
4. Strejkeledelsen må i den faglige oppositions hænder blive til et mægtigt våben til at fjerne alle kapitalens agenter og alle arbejdskraftkøbernes forbundsfæller fra forbundene.

5. Strejkeledelsen må få virksomhedsrådene til at deltage i kampen. Men hvis disse råd følger det faglige bureaukrati, må der føres en lige så forbitret kamp imod dem som imod fagforeningsbureaukratiet.
6. Strejkeledelsen har til hovedopgave ikke bare at koncentrere massernes opmærksomhed om de paroler, der bliver opstillet under vores kamp, men også – *hvilket er særlig vigtig* – at udvide de oprindelige paroler og gøre dem dækkende og udsende nye politiske paroler alt efter den situation, der opstår efterhånden som forholdene ændrer sig. Strejkeledelsen må ikke nogensinde lade initiativet glide sig af hænde.
7. En strejkeledelse kan og skal ikke stille sig på standpunktet ”Alt eller intet”. Strejkeledelsen må i kampens forløb vurdere forholdene mellem kræfterne rigtigt og forstå at manøvrere (naturligvis ikke i den forstand, at de laver intriger med topfigurerne). Manglende elasticitet ville stride imod de samlede erfaringer fra den revolutionære klassekamp.
8. For at opnå en rigtig ledelse af en strejke eller lockout er det nødvendigt, at alle lockout udvalgene eller strejkeledelserne forener alle de arbejdere, der rammes af konflikten. I tilfælde af større lockout'er eller strejker, som omfatter en hel række virksomheder indenfor et større område eller en hel industrigren, må der skabes en central strejkeledelse med repræsentanter fra de lokale strejkeledelser.
9. En sådan demokratisk valgt strejke- eller lockoutledelse må for at gennemføre kampen med held holde den strengeste indre disciplin.
10. Når der vælges lockout- eller strejkeledelser eller andre kamporganer til en forestående kamp, må man prøve at få vedtaget en særlig beslutning om ret til at tilbagetrække medlemmer af disse organer som ikke opfylder de opgaver, som er pålagt dem, i retning af en energisk gennemførelse af kampen, og som dermed handler imod deres vælgeres vilje.
11. Lockout- og strejkeledelser og andre kamporganer må ikke bare sørge for en regelmæssig registrering af alle de arbejdere, der rammes af konflikten, men må også sørge for, at kontrolstederne arbejder regelmæssigt, sådan at forbindelserne bliver sikret og det størst mulige antal arbejdere trækkes aktivt med i kampen.
12. En strejkeledelse må opretholde en intim forbindelse mellem de strejkende arbejdere og de arbejdsløse masser for at forhindre muligheden af at de arbejdsløse bliver brugt til at kvæle den økonomiske kamp.

III. Vores taktik i de demokratisk valgte strejkeledelser.

Da strejkeledelsen er et organ, der vælges af samtlige arbejdere, består den nødvendigvis af arbejdere af forskellige retninger. I kampens begyndelsesstadium kan tilhængerne af RFI også være i mindretal. I disse tilfælde må de revolutionære arbejdere vise den største omtanke, takt og forståelse for at vinde flertallet for den revolutionære taktik. Frem for alt må RFI-tilhængerne være de mest disciplinerede medlemmer af alle strejkeledelser. I ledelsesmøder må de kritisere ubeslutsomhed, vaklen og tilbøjelighed til at give efter, og afsløre de reformistiske og kristelige repræsentanters manipulationer. Hvis der viser sig tegn på vaklen indenfor strejkeledelsen, skal RFI-tilhængerne forlange, at spørgsmålet om kampens fortsættelse bliver forelagt masseforsamlinger af arbejdere til afgørelse. Hvis dette krav afslås, må man blandt masserne rejse kravet om valg af en ny strejkeledelse med mere beslutsomme og udholdende ledere. I værste fald kan og må den revolutionære fløj træde ud af strejkeledelsen, nemlig hvis flertallet ligger under for

reformisternes indflydelse og arbejder for en afblæsning af strejken, mens masserne i overvejende grad er rede til at føre kampen videre. Træder det revolutionære mindretal ud af en strejkeledelse, som er kommet under reformisternes indflydelse, må mindretallet appellere til masserne og organisere valg til ny strejkeledelse for at føre kampen videre.

RFI-tilhængerne må sørge for, at masserne har kontrol over strejkeledelsens virksom og optræden, og de må beslutsomt kæmpe mod at strejkeledelsen bliver degraderet til at være et hjælpeorgan for forbundet. Det er RFI-tilhængerens vigtigste opgave at sørge for, at deres bedste og mest energiske tillidsmænd på demokratisk måde bliver indvalgt i strejkeledelserne og gennem deres energiske, mønstergyldige og klassebevidste arbejde vinder en ledende stilling i dem. Inden for udvalgene og ledelsen må de altid optræde organiseret, men samtidig uden et øjeblik at miste forbindelsen med de masser, der har valgt dem, stadig støtte sig til massernes tillid, og rive arbejdere af alle retninger med sig. Det er RFI-tilhængerens opgave, at befæste massernes tillid til disse kamporganer og faktisk lede masserne gennem de partiløse kampeledelser i strejker og lockout'er.

IV. Lede, men ikke kommandere!

En strejke eller lockout sætter de brede masser i bevægelse og skaber en gunstig mulighed for at udvide den revolutionære fløj i arbejderbevægelsen. Men denne mulighed kan kun nyttiggøres, hvis lederne har en særlig god føling med masserne og skaber sunde forhold mellem strejkeledelsen og de strejkende. Strejkeledelsen må forstå ikke et eneste øjeblik at tabe forbindelsen med masserne. Den må lægge vægt på stadig at holde masserne underrettet om, hvad den gør og sørge for at få virkelystne og energiske personer ind som nye medlemmer og i øvrigt på enhver måde drive sit arbejde sådan, at enhver arbejder kan kontrollere det. Særlig farligt er det, hvis en strejkeledelse bruger kommandotone over for de strejkende, hvis den prøver at afgøre vigtige spørgsmål af egen magtfuldkommenhed, eller ligefrem går så langt som til at opgive et krav eller endog afblæse strejken. Systemet med befalinger og hemmeligt diplomati må udryddes af strejkeledelsens praksis. Strejkeledelsens rolle og betydning vil kun vokse, hvis den står under massernes kontrol og tager stilling til alle vigtige spørgsmål i strejkekampen sammen med dem. Massernes kontrol over strejkeledelsens virksomhed, ledelsens kontakt med masserne, udelukker naturligvis ikke at strejkeledelsen, hvor det er nødvendigt, i en fart tager selvstændige beslutninger, når situationen kræver det og giver masserne rapport over, hvad de har gjort. I denne sammenhæng må læren fra de seneste strejker studeres omhyggeligt, og der må øves streng kritik i alle tilfælde, hvor en strejkeledelse forfalder til kommandering.

V. Forholdet mellem strejkeledelserne og det reformistiske fagforeningsapparat.

Enten vil reformisterne udnævne strejkeledelsen selv, eller også prøver de at få igennem, at de bliver repræsenteret i den. De erfaringer, man gjorde i Lodz, viste, at det betyder begyndelsen til nederlaget, hvis man slipper repræsentanter for de reformistiske forbund ind i strejkeledelsen. Derfor er det nødvendigt at lægge særlig vægt på, at strejkeledelserne bliver beskyttet mod påvirkninger fra socialdemokratiet og det reformistiske fagforeningsbureaukrati, og herunder må

man særlig energisk kæmpe imod, at der bliver taget officielle repræsentanter for de reformistiske forbund med i strejkeledelserne. Man skal overhovedet ikke tage repræsentanter for de reformistiske forbund med i strejkeledelserne. Alle reformisternes forsøg på at trænge ind i strejkeledelserne må af RFI-tilhængerne mødes med kravet om, at samtlige medlemmer af strejkeledelsen skal vælges af samtlige beskæftigede arbejdere på virksomheden, såvel organiserede som uorganiserede. Ligeledes må man bekæmpe reformisternes forsøg på at lade valget til strejkeledelsen foretage kun af forbundsmedlemmer.

Hvis en strejke formelt ledes af det reformistiske forbund, så kan man gå med til at tage en eller to repræsentanter for forbundet ind i strejkeledelsen med rådgivende stemme, for at de skal kunne afgive rapport om, hvad forbundsledelsen foretager sig.

Alle forsøg på at mildne kampen mod fagforeningsbureaukratiet under strejken, under påskud af, at det står i spidsen for strejken, må tilbagevises på det mest energiske. Netop under en strejke gælder det om at tidoble energien, for at afsløre de reformistiske fagforeningsbureaukrater, deres metoder til at undertrykke strejken, deres manøvrer, deres underhåndsintriger med borgerskabet og den borgerlige stat osv.. Denne afsløring må ikke bare foregå igennem partipressen, men navnlig ske igennem strejkeledelserne. Kun ved at strejkeledelserne bliver sat i modsætning til det fagforeningsapparat, som reformisterne behersker, kan man gennemføre en virkelig selvstændig ledelse af de økonomiske kampe. Selv den mindste ideologiske og organisatoriske afhængighed af det reformistiske fagforeningsapparat, selv den mindste svækkelse af kampen imod dem kan føre til et nederlag i strejken og til svækkelse af den faglige oppositions autoritet og dermed også til svækkelse af de strejkeledelser, der er skabt på dens initiativ.

VI. Problemet om enhedsfronten under strejker og lockout'er.

Ophidselsen blandt masserne som følgen af en truende konflikt er gunstig for dannelsen af en enhedsfront nedefra. Før kampens begyndelse gælder det om at gå over fra agitation og propaganda for enhedsfronten, til organisatoriske forberedelser. I denne forbindelse er følgende nødvendigt:

1. I samtlige valgte organer må der indvælges de bedste og mest kamperfarne arbejdere af alle retninger, kommunistiske, socialdemokratiske, kristne, uorganiserede osv..
2. Strejkeledelsen må give grupper af arbejdere den opgave at aflægge rapport om, hvad der er udført, for på denne måde at fratage socialdemokraterne og de kristelige forbund monopoleet på at aflægge rapport blandt de socialdemokratiske og kristne arbejdere.
3. De må sørge for, at forskellige funktioner i strejkeledelsen bliver overladt til partiløse og reformistiske arbejdere, sådan at disse bliver trukket med i umiddelbart medarbejderskab og direkte deltagelse i kampen.
4. Hvis partiløse, kristne eller socialdemokratiske arbejdere aflægger rapport om strejkeledelsens virksomhed, så må de sørge for at få gennemført, at disse rapporter bliver offentliggjort i deres egen presse.
5. Det er af særlig betydning under strejker og lockout'er at sørge for at få indkaldt særlige brede konferencer af organiserede og uorganiserede arbejdere, arbejdere og ungarbejdere, for at ledende kampstillinger kan gives til de bedste og mest energiske blandt dem.

6. Ved strejker og lockout'er må man være særlig omhyggelig med at bekæmpe alle manipulationer mellem topfigurerne og alle forsøg på dannelsen af en enhedsfront ovenfra mellem lederne.
7. Hvis tilhængere af den Røde Fagforenings Internationale træffer aftaler med de reformistiske ledere om gensidig beskyttelse under strejker ved at give afkald på gensidig kritik o.lign., fortjener de en særlig skarp fordømmelse. Det er ingen enhedsfront, men en slem karikatur af enhedsfronten.
8. Enhedsfronten under strejke eller lockout har til opgave at øge massernes kampvilje, ikke at være en gensidig forsikringsordning for lederne. Derfor må vores politik med at skabe en intim enhedsfront med arbejderne i de reformistiske organisationer gå hånd i hånd med en forbitret kamp imod de reformistiske fagforeningspampere.
9. Én af enhedsfrontens mest virksomme metoder til at svejse de strejkendes rækker sammen, er organiseringen af massedemonstrationer og optog gennem gaderne under ledelse af de valgte kamporganer mod det borgerlige og socialdemokratiske politi, mod de borgerlige og socialdemokratiske myndigheder osv..
10. Den enhedsfront, som under kampens løb bliver skabt nedefra, må efter afslutning af kampen udnyttes til at knytte RFI-tilhængerne sammen med masserne med faste bånd. De forhold, det kan ske under, må rette sig efter forholdene i landet eller i den specielle industrigren, efter magtforholdene indenfor arbejderklassen osv.. De resultater, der er opnået, må ubetinget udnyttes og forankres.

VII. Strejkevagter af arbejdere og selvforsvarskolonner.

Udfaldet af en strejke afhænger i mange tilfælde af, hvordan strejkevagten er organiseret, og om de strejkende forstår at afværge anslagene fra de betalte arbejdskøberbander og strejkebrydere og slå dem tilbage. I denne sammenhæng får organiseringen af strejkevagter og selvforsvarsorganisationer særlig stor betydning. På dette område har kamporganerne følgende opgaver:

1. Som strejkevagter må ubetinget anvendes arbejdere af alle retninger, og strejkevagtkolonnerne må organiseres sådan at også uorganiserede arbejdere, socialdemokrater og kristne står sammen med erfarne kampkammerater.
2. Strejkevagterne må udvælges omhyggeligt. Til dette arbejde må man ikke kun anvende unge arbejdere, men også ældre arbejdere og arbejdersker, og især også arbejderhustruer.
3. Man må sørge for at trække brede kredse med ind i strejkevagten (masseposter) for at beskæftige det størst mulige antal arbejdere under strejken.
4. Det er af stor betydning at gennemføre særlige demonstrationer af arbejderkvinder og arbejderbørn mod strejkebrydere og de politifolk, der forsvare dem.
5. Det må gøres til en *pligt* for alle strejkende at stå strejkevagt. Ingen arbejdere må unddrage sig at udføre bestemte pligter under konflikten.
6. I lande, hvor der hersker fascisme og hvid terror (Italien, Polen, Rumænien, Bulgarien), eller i lande, hvor strejkebrydere er organiserede af arbejdskøberne og reformisterne i fællesskab, må man allerede fra strejkens første øjeblik lægge grunden til selvforsvarsorganisationerne og trække de mest aktive arbejderkadrer med ind i dem.

7. Til strejkevagter og selvforsvarsorganisationer er det særlig ønskeligt at anvende medlemmer af idrætsorganisationerne og de proletariske kvindeorganisationer, som kan spille en meget stor rolle under strejken.
8. Gennem sammenstødene mellem strejkevagterne og statsmagtens organer skal ikke kun strejkevagterne selv, men hele massen af de strejkende, lære den elementære sandhed om samarbejdet mellem arbejdskøberne og den borgerlige stat.
9. Man må være særlig opmærksom på kampen imod de forskellige spionorganisationer, private og den for politiet (virksomhedspoliti, pinkerton, virksomhedsspioner, brandmandskab som en del af virksomhedspolitiet osv.).

VIII. Vilde eller uofficielle strejker.

Den internationale reformismes politik tager sigte på en ”fredelig” bilæggelse af alle økonomiske kampe gennem tvungen voldgift, og systematisk sabotage og bekæmpelse af arbejderne krav gennem det reformistiske forbundsapparat. Denne politik rejser for de brede arbejdermasser problemet om kampen for de allermost elementære krav uden hensyn til det reformistiske fagforeningsbureaukratis vilje, eller imod den. De såkaldte vilde eller uofficielle strejker bliver nu den eneste vej for arbejderne til at tage kampen op mod den stigende udbytning og det voksende tryk fra arbejdskøbernes side. Det er strejker, som bliver erklæret af arbejderne, uden deres forbunds godkendelse eller mod de officielle centralorganers vilje, strejker som nu og da bryder igennem fagforeningsstatutterne. Disse strejker uden forbundenes godkendelse og mod deres vilje bliver stadig hyppigere. De er allerede blevet et massefænomen og vil i fremtiden blive det i endnu højere grad.

Derved bliver det vores opgave at anerkende de såkaldte vilde eller uofficielle strejker, mens fagforeningsbureaukratiet sigter mod at give afkald på strejkekampe. Strejker, der forløber uden eller imod det reformistiske forbunds vilje, især i de lande hvor fagforeningsbureaukratiet endnu er stærkt (Tyskland, England) kræver ganske alvorlige forberedelser og en ansænkelse af kræfterne fra RFI-tilhængernes side. Først og fremmest gælder det om at overvinde undervurderingen af det reformistiske fagforeningsapparats kræfter og frygten i vores egne rækker for selvstændige aktioner fra arbejderne siden uden eller imod fagforeningsbureaukratiet. Dag ud og dag ind må der drives propaganda og agitation blandt masserne. Man må fremhæve, at arbejderne ikke har noget at vente sig af det reformistiske forbundsapparat, da det kun er en hæmsko for arbejderne kamp for deres elementære krav. Hvis der udbryder en såkaldt vild eller uofficiel strejke, så er det særlig nødvendigt at vække massernes initiativ og handlekraft til live, for kun hvis man ansporer de brede masser til aktiv deltagelse i kampen lykkes det at bryde igennem enhedsfronten mellem arbejdskøberne, den borgerlige stat og det reformistiske bureaukrati.

IX. Udvidelse af kampen, problemet om reserverne.

I den nuværende situation, under kapitalens koncentration og trustdannelser, bliver arbejderklassen i enhver økonomisk konflikt stillet overfor problemet om reserverne. De

mægtige arbejdskøberorganisationer råder over udtømmelige pengekilder, og kan støtte sig til den samlede magt hos den borgerlige stat og de reformistiske organisationer. Når arbejderne står over for dem, får enhver økonomisk konflikt betydning for den samlede arbejderklasse, derigennem får problemet *at udvide kampen* særlig stor betydning for forløbet og udfaldet af den påbegyndte kamp. Kampen kan udvides ”lodret” eller ”vandret”, dvs. den kan omfatte alle eller en væsentlig del af arbejderne indenfor en industrigren, eller også samtlige arbejdere indenfor hele distriktet. Både i det ene og det andet tilfælde er en udvidelse af kampen kun mulig efter at der er gjort et alvorligt forarbejde og et intenst arbejde blandt disse arbejdergrupper før kampens begyndelse og særlig under dens forløb. Spørgsmålet om, hvilke grupper af arbejdere, der skal mobiliseres til hjælp, afhænger af, hvor de arbejdskøbere, der berøres af konflikten, bedst kan rammes. Frem for alt, kan der være tale om alle de virksomheder, der er knyttet til den samme trust og er underlagt den. Videre må opmærksomheden rettes mod de virksomheder, der leverer råstoffer til den eller forarbejder de frembragte produkter. Man må regne med at arbejdskøberne i nogle tilfælde vil tegne leveringskontrakter med andre virksomheder og skaffe sig manglende varer fra andre egne eller udlandet. Men et meget virksomt våben er, at trække land- og søtransporten med ind i konflikten, og ligeledes kommunale foretagender som elektricitets- og gasværker osv..

I alle disse tilfælde må man tage hele situationen i betragtning og ikke bare vores eget ønske om udvidet kamp. Man må også se på grænserne for vores indflydelse, i hvilken grad masserne er forberedte, og hvor stor beredvillighed der er hos dem til at slutte sig til kampen af solidaritetsgrunde. Heraf følger at man under kampens forberedelser og under dens forløb hele tiden må være opmærksom på, at en isolering af bevægelsen fra de brede arbejdermasser i andre industrigrene vil føre alvorlige farer med sig.

X. Fortsættelse af kampen efter at reformisterne har afblæst den.

Erfaringerne fra de seneste strejker i Nordfrankrig, i Ruhr-området, i Lodz osv. har vist, at hvis det ikke lykkes reformisterne at kvæle bevægelsen i begyndelsen, vil de under kampens løb søge efter et belejligt tidspunkt til strejkebryderi, til at falde de kæmpende arbejdere i ryggen. Reformisterne benytter sig af deres indflydelse på visse lag af arbejderne, for de mest passive vil altid lytte til dem, som – tilmed under socialismens fane – foreslår at indstille kampen og systematisk ødelægge den ene massebevægelse efter den anden. Det plejer at foregå sådan, at bevægelsen bliver kvalt ved forhandlinger bag kulisserne uden arbejdernes viden og vilje. Af den grund må RFI-tilhængerne føre konflikten, og mens den står på rejse en forbitret kamp for, at de strejkende arbejdere selv på deres møder, skal træffe afgørelse om kampens afblæsning. Under alle de seneste strejker har reformisternes strejkebrydertaktik ført til, at flertallet af arbejderne har genoptaget arbejdet, og for RFI-tilhængerne opstod spørgsmålet da, om man kunne og skulle fortsætte kampen i de virksomheder og distrikter, hvor RFI-tilhængerne havde den afgørende indflydelse.

Fortsættelsen af kampen i Widsews virksomheder i Helluin efter at den almindelige kamp var kvalt, i Lodz og i Nordfrankrig, var både politisk og taktisk helt rigtigt.

Naturligvis bliver kampen under disse omstændigheder yderst vanskelig. For arbejdernes kræfter er allerede brudt og det tilbagetog, der er fremkaldt af socialdemokratiets og Amsterdammernes strejkebrydertaktik, øver en demoraliserende virkning på de strejkende. Ikke desto mindre er en fortsættelse af kampen i disse tilfælde ubetinget nødvendig, ellers ville alle strejker – også i fremtiden – blive kvalt af reformisternes systematiske strejkebryderpolitik. En fortsættelse af kampen efter at flertallet af arbejderne er faldet fra, kræver en uhyre udholdenhed, en særlig høj grad af beslutsomhed, en højt udviklet målbevidsthed, og en kolossal energi fra alle de arbejdere, der bliver på deres post. For kun under disse betingelser kan man ikke blot holde stand, men også vinde dette slag. Selv om flere af den slags strejker (f.eks. den i Widsew) har lidt nederlag, kan man ikke heraf drage den slutning, at denne kampmetode er forkert. Men må derimod slutte, at RFI-tilhængerne i disse tilfælde må øge deres anstrengelser for at organisere og mobilisere masserne i hele landet for at hjælpe de arbejdere, der kæmper på dette ene afsnit af den sociale front.

XI. Hvordan kan man forhindre at kampen bliver undertrykt?

Det reformistiske fagforeningsapparats systematiske strejkebrydertaktik rejser med fuld kraft spørgsmålet om, hvordan man afværger, at kampen undertrykkes. Her står RFI-tilhængerne overfor indviklede særegne opgaver. Arbejdermasserne kan kun beskyttes fuldt ud imod at deres bevægelse undertrykkes hvis det lykkes helt at udrydde reformisternes indflydelse på masserne. Jo mere klassekampen tilspidser sig, jo mere hensynsløst må vi bekæmpe kapitalens reformistiske agenter blandt arbejderne. Løsningen af disse opgaver vil kræve mange års anspændt arbejde, organisatorisk-politisk, agitatorisk-politisk og agitatorisk-propagandistisk, for at slutte de brede masser sammen på klassekampens grund. Alt afhænger her af vores egen dygtighed, vores handlekraft, konsekvens og udholdenhed, af at vi kan vise den højeste grad af ihærdighed og elasticitet og – hvad der er særlig vigtigt – af hvor hurtigt vi kan øge vores politiske indflydelse. Til at gennemføre disse komplicerede opgaver findes der retningslinier udarbejdet i alle enkeltheder af Kominterns og RFI's kongresser.

Anderledes forholder det sig med de særlige opgaver, som RFI-tilhængerne står overfor i de konkrete situationer i den nuværende periode med vækst i den økonomiske kamp. Her opstår der en række konkrete opgaver, hvis systematiske gennemførelse er forudsætningen for en gunstig afslutning af den kamp, der er påbegyndt på dette frontafsnit.

Et heldigt udfald af kampen forudsætter følgende:

1. Kampen mod alle kapitalens forbundsfæller skærpes. Bl.a. må arbejderklassen foran udbruddet af en konflikt og særlig under konflikten advares om, at fjenden findes indenfor deres egne rækker.
2. Ved valget af lockout-udvalg, strejkeledelser og andre kamporganer må alle personer, som har med socialdemokratiet eller fagforeningsbureaukratiet at gøre, vises tilbage som strejkebrydere.
3. Man må tilstræbe sig på, at kun de folk bliver valgt ind i kampledelse, som allerede har bevist, at de kæmper for arbejderklassens sag.

4. Under konflikten må man øge kampen imod voldgiftsvæsenet og andre borgerlig-reformistiske metoder for likvidering af kampen.
5. Man må systematisk undergrave tilliden til det reformistiske fagforeningsapparat og dets klassesamarbejdstaktik.
6. Under strejkens forløb må man reagere imod ethvert fordækt skridt fra de reformistiske fagforeningslederes side og det er ikke bare i pressen, men i første række på strejke møder ved vedtagelse af resolutioner, der fordømmer kapitulationspolitikken, sjakringen bag kulisserne og strejkebryderiet.
7. Der må føres en energisk kamp imod at de faglige organer (bestyrelser, repræsentantskaber osv.) egenmægtigt træffer den endelige afgørelse om kampens afblæsning. Dette spørgsmål skal afgøres af samtlige arbejdere, organiserede og uorganiserede og af de kamporganer, der er valgt af samtlige arbejdere. Man må ikke glemme, at det organiserede strejkebryderuvæsen kun kan overvindes ved en jernhård og beslutsom organisation. Derfor er det nødvendigt at befæste fraktionen (de revolutionære fagforeninger) og udvide og styrke den faglige opposition, idet vi skridt for skridt organisatorisk befæster vores voksende politiske indflydelse allerede før kampen og særlig under kampen. Netop i tider, hvor der foregår store kampe, må alle partiets og den faglige oppositions og det revolutionære forbunds organer arbejde yderst energisk og trække stadig nye lag af arbejderklassen ind i den aktive kamp imod det reformistiske strejkebryderi. Kun et ihærdigt, systematisk og anspændt arbejde for at befæste og sammensvejsede vores rækker vil give os mulighed for at overvinde strejkebryderuvæsenet og skabe et gunstigt udfald af konflikten, på trods af arbejdskøbernes, den borgelige stats og det reformistiske forbundsapparats enhedsfront.

XII. Strejker i lande hvor fagbevægelsen står splittet.

I lande hvor fagbevægelsen står splittet (Frankrig, Tjekkoslaviet, Grækenland, Japan osv.) anvender de revolutionære forbund ganske vist de internationale politiske og taktiske erfaringer i de økonomiske kampe, men de har alligevel samtidig en hel del specielle opgaver, der særligt bliver aktuelle når der opstår en massebevægelse. I lande som Tyskland og England udspilles kampen om ledelsen af masserne imellem de officielle fagforeningsorganer og oppositionerne, mens kampen om indflydelse på masserne og om ledelse af bevægelserne i lande, hvor fagbevægelsen er splittet, foregår mellem to fagforeningsorganer. I en sådan situation er det en af de revolutionære forbunds vigtigste opgaver at udnytte enhver økonomisk kamp til at styrke sin stilling gennem at udvide rammen for de revolutionære forbund ved at hverve nye medlemmer blandt de uorganiserede på de reformistiske forbunds bekostning. Under kampen og umiddelbart efter dens afslutning må man sætte alt ind på at likvidere den tilsvarende reformistiske organisation, sådan at alle dens medlemmer, eller et overvejende flertal af dem, går over i de revolutionære forbunds rækker. I denne forbindelse er det forsøg, der blev gjort i Bordeaux under havnearbejderstrejken, egnet til efterfølgelse. Her blev det reformistiske forbund fuldstændig oprevet, mens dets medlemmer trådte over i enhedsforbundet.

Med hensyn til de reformistiske forbund, hvor vi har erobret en del af medlemmerne under strejken og lige efter den, må der træffes alle forholdsregler for at befæste vores politiske og organisatoriske

indflydelse i disse forbund, for at vinde flertallet af medlemmerne, og derved skabe forudsætningen for at slå også disse reformistiske organisationer i stykker.

På den anden side kræver tilstedeværelsen af to parallelle organisationer at det revolutionære forbund har et ganske særligt kendskab til stemningen blandt masserne. Det er også nødvendigt for at kunne føre kampen mod de reformistiske ledes demagogi, for de vil altid være parat til at hykle kampberedskab for ikke at tabe deres indflydelse over medlemsmasserne. I disse lande er det ganske særlig farligt for RFI-tilhængerne at lade initiativet glide sig ud af hænderne, at lade sig narre af de reformistiske ledes venstrephaser og tro, at reformisterne faktisk har lyst og evner til at kæmpe mod borgerskabet. Dette vil være den sikreste vej til at tilintetgøre den revolutionære fagbevægelse.

Hvis en lokalafdeling, der tilhører den reformistiske centralorganisation, fører en virkelig kamp mod arbejdskøberne, er det naturligvis det revolutionære forbunds opgave at slutte enhedsfront med denne afdeling, men der må træffes forholdsregler mod mulige lyster til at kapitulere særlig i kampens afgørende øjeblikke. Det revolutionære forbund må rive hele massen af arbejdere med sig, både de, der er organiserede i forskellige forbund og især de uorganiserede, og i praksis vise at kun det revolutionære forbund går aktivt ind for arbejdermassernes interesser. Derfor er det nødvendigt, at de revolutionære organisationer støtter sig til de valgte strejkekomiteer, skaber det intimt mulige samarbejde med dem. Kun en rigtig politik under ledelsen af de økonomiske kampe vil kunne styrke de revolutionære forbunds autoritet i massernes øjne, befæste dem politisk og organisatorisk og forvandle dem til organisationer, der omfatter arbejderklassens flertal.

XIII. Strejker i lande, hvor der er fascisme og hvid terror.

I lande med fascisme og hvid terror forløber strejkerne i de fleste tilfælde for tiden med elementær voldsomhed. Det vil sige, at RFI-tilhængerne i disse lande ikke har forstået at trænge ind i virksomhederne på en sådan måde, at de på trods af repressalier kan øve indflydelse på strejkens begyndelse, på de krav, der bliver opstillet, og på dens udfald. Heraf følger, at i disse lande er det direkte arbejde i virksomhederne af særlig stor betydning, idet det kun er derfra, der kan foretages økonomiske og politiske udfald. I lande, hvor allerede det at opstille økonomiske krav bliver behandlet som en forbrydelse, består trods alt opgaven i at trække de størst mulige arbejdermasser med i udarbejdelsen af de økonomiske krav. Udarbejdelsen af kravene bør finde sted i fabrikernes afdelinger, overrækkelsen af kravene bør foretages af en stor repræsentation bestående af i hundredevis af personer. Dette må dog på ingen måde opfattes som en fast obligatorisk regel for alle lande. Efter forholdene i hvert enkelt af de lande, hvor der råder hvid terror og fascisme, må man foretage hensigtsmæssige tilpasninger. Under alle omstændigheder må man sørge for at sammensætte de valgte repræsentanter sådan, at man ikke udsætter alle aktive for repressalier og terror. Valg af delegerede kan og bør foretages i forbindelse med selv de allermindste spørgsmål, der hænger umiddelbart sammen med arbejderens interesser.

I disse lande er det af særlig betydning at vælge en dygtig strejkeledelse. Når valgene af strejkeledelse foretages, må man tænke på de mulige forholdsregler og repressalier, der kan blive truffet imod den. Samtidig må man vælge en lille ledende gruppe blandt medlemmerne af den store strejkeledelse, som i tilfælde af forfølgelse kan fortsætte ledelsen af strejken. I disse lande bliver

information og forbindelse til arbejderne af meget stor betydning, men hertil har man brug for et illegalt apparat. I disse lande bliver det også af stor betydning at beskytte de strejkende mod fascistiske bander, og der må i den forbindelse organiseres særlige forsvarsorganisationer. I betragtning af, at fagbevægelsen i alle lande med fascistisk diktatur stadig oftere omdannes i fascistisk retning, gør enhver økonomisk kamp det nødvendigt, at den revolutionære fagbevægelse og masserne stiller hele det fascistiske fagforeningssystem overfor revolutionære, faglige organisationer. I Polen og Ungarn foreligger der således den opgave at skabe revolutionære fagforeninger, i Bulgarien og Rumænien at befæste dem og udbygge dem til masseorganisationer, i Italien og Jugoslavien den opgave at organisere arbejderne i illegale revolutionære fagforeninger, overalt i den nærmeste tilknytning til kampen for de proletariske, klasse-mæssige fagforeningers åbne eksistens, mod regeringen og dens agents terror, mod det fascistiske diktatur.

XIV. Metoderne til at give strejkerne politisk indhold.

Efterhånden som kapitalen koncentrerer sig og borgerskabet og reformismen erstatter strejkekampene med voldgiftssystemet, får enhver strejke en politisk karakter. Men det betyder endnu ikke, at alle arbejdere forstår strejken politisk, det vil sige forstår den klasse-mæssige betydning af de økonomiske kampe, der foregår. Under disse omstændigheder er det RFI-tilhængernes opgave at give masserne politisk forståelse på grundlag af erfaringerne fra de daglige kampe. Det vil sige, det er nødvendigt – med udgangspunkt i de krav, der bliver opstillet og uden nogen sinde at tabe dem af syne – ved hver enkelt etape i kampen at udsende paroler, der hæver kampen op på et højere trin. At udvikle strejker til politiske strejker betyder ikke, at man skal tale om politik i almindelighed, men det betyder at sætte de umiddelbare dagskrav i sammenhæng med krav af almen natur. F.eks. udsættes de fleste strejker for repressalier, de bringer de strejkende i forbindelse med myndighedernes beskyttelse af strejkebrydere, gør dem bekendt med voldgiftsretten osv.. Dermed er det klart, at disse spørgsmål må blive til kampspørgsmål under hver strejke. Hovedsagen er, at enhver arbejder af kampens erfaringer lærer, at staten beskytter arbejdskøberne mod arbejderne, at retsvæsenet, pressen, kirken osv., som ”står over klasserne” i virkeligheden står i arbejdskøbernes tjeneste, at enhver større økonomisk konflikt rejser problemet om kampen klasse mod klasse.

Det er af betydning ikke at have alt for mange paroler på en gang og altid at huske, at den nyttigste politiske parole er den, som er nærmest knyttet sammen med den foreliggende konflikts forløb og med den situation, der er opstået gennem den. På den måde kan de politiske kampparoler (kravene) der knyttes sammen med den foreliggende masseaktion fra proletariatets side, tilsammen danne en fælles politisk platform, som arbejdere af alle politiske retninger, også de partiløse, forener sig om.

Man må udnytte massernes opvågning under strejker til at forstærke kampagnen om krigsfaren imod Sovjetunionen. Enhver arbejder må forstå den nære forbindelse der består imellem krigsforberedelserne mod den proletariske stat, og styrkelsen af alle former for udbytning, pres og terror, som kapitalisterne i den kapitalistiske stabiliserings navn undertrykker arbejderne med. Mens strejkerne står på, henleder den revolutionære fagbevægelse specielt opmærksomheden på massernes mobilisering i de virksomheder, der er mest indstillede på krigen, samt på jernbanefolk. Blandt dem må man popularisere parolen om generalstrejke, massestrejke og indstilling af al transport under krigen. I forbindelse med kampen imod den imperialistiske krig må man kæmpe mod alle former for militarisering og militære organisationer i virksomhederne.

XV. Formerne og metoderne for mobilisering af den faglige opposition i hele landet.

Erfaringerne fra de seneste strejker i Frankrig, Tyskland og Polen har vist, at lokalorganisationerne i strejketider ikke får tilstrækkelig hjælp og understøttelse fra hele partiets side, fra den revolutionære faglige central og fra den faglige opposition. Imidlertid er det kun muligt for de revolutionære forbunds faglige opposition at lede en alvorlig økonomisk kamp, hvis det lykkes os at mobilisere alle de kræfter, vi har til rådighed. Derfor består de revolutionære forbunds og oppositioners vigtigste opgave i følgende:

1. Så snart der trækker op til konflikt i en eller anden industrigren, må de bedste kræfter dirigeres til kampens centrum.
2. Den samlede agitation og propaganda må tilrettelægges i overensstemmelse med konfliktens varighed og betydning.
3. I pressen må de kampe, der er i gang, gives den plads, de har brug for. Strejkens deltager må selv trækkes ind som medarbejdere.
4. Hele det revolutionære forbunds og de faglige oppositioners arbejde må stilles i strejkens tjeneste. Hele det løbende arbejde må tilrettelægges sådan, at det mest muligt understøtter strejkekampen.
5. Der må føres streng kontrol med den indsats, der ydes af enhver kammerat, der har fået overdraget en bestemt arbejdsopgave.
6. Af særlig betydning er det at sørge for, at nye kræfter blandt arbejderne, arbejderskerne og de unge arbejdere i vedkommende industrigren bliver trukket med ind i ledende arbejde under strejken. Her vil man kunne finde hundrede og tusinder af personer, der frivilligt vil udføre et vældigt arbejde.
7. Der må tilvejebringes en levende forbindelse mellem de ledende organer for kampen og centralledelsen for den revolutionære bevægelse.
8. For at alle kræfter kan blive mobiliseret til understøttelse af kampen, må de fagforeningsfolk, som har med den direkte ledelse af konflikten at gøre, beskrive stillingen som den er, uden nogen udsmykkende omskrivninger.

XVI. Arbejdet blandt de kvindelige arbejdere og arbejderhustruer.

På grund af industriens rationalisering og den udstrakte brug af kvindelige arbejdere bliver det af særlig stor betydning at trække de kvindelige arbejdere med til deltagelse i strejken. Erfaringerne viser, at kvindelige arbejdere og arbejderhustruer spiller en meget stor rolle under strejker og lockout'er. Derfor er følgende nødvendigt:

1. Allerede under forberedelsesarbejdet må man være særlig opmærksom på at organisere de kvindelige arbejdere, og at opstille særlige krav, der berører deres interesse.
2. Under strejker må de kvindelige arbejdere og arbejderhustruer drages med ind i aktivt medlemskab og de må have overdraget de forskellige funktioner med hensyn til agitation,

organisation, hjælpearbejder osv. og i den anledning må der nedsættes særlige udvalg af arbejderhustruer.

3. Der må dannes særlige udrykningskolonner af kvindelige arbejdere til at bearbejde kvindelige arbejdere.
4. Ved valget af lockout-udvalg og strejkekomiteer må man sørgefor, at der bliver indvalgt en betydelig procentdel af kvindelige arbejdere. I virksomheder, der i overvejende grad arbejder med kvindelig arbejdskraft, skal flertallet af strejkeledelsen bestå af kvindelige arbejdere.
5. Blandt de delegerede, der udnævnes til at opretholde forbindelsen med andre distrikter og industrigræne må der ubetinget være kvindelige arbejdere.
6. Hvis en strejke eller lockout berører mange kvindelige arbejdere, må der indkaldes særlige konferencer for kvindelige arbejdere med den opgave at organisere forberedelsen af den og kræve repræsentanter for de mest aktive kvindelige arbejdere optaget i strejkeledelsen. Men dette skal på ingen måde udelukke, at kvindelige arbejdere deltager i fælleskonferencer med de mandlige kolleger.
7. Reformisterne vil i deres manøvrer for at afslutte en konflikt meget ofte forsøge at træffe aftaler på bekostning af de svage dele af proletariatet (kvindelige arbejdere og ungarbejdere). Man må ved afslutningen af en konflikt være særlig opmærksom på at disse arbejdsgruppers interesser bliver varetaget.

XVII. Formerne og metoderne til at trække ungdommen ind i de aktive kampe.

Under de økonomiske konflikter må man være særlig opmærksom på at beskytte ungdommens interesser og at trække ungdommen med i den aktive kamp. Ved udarbejdelsen af kravene må der ubetinget medtages særlige punkter, der tager sigte på de unge arbejderes arbejde, og ved valg til kamporganer må ungdommen tages i betragtning på samme måde som de voksne arbejdere. En særlig rolle kan ungdommen spille som strejkevagter, i forsvarsorganisationerne, ved opretholdelse af forbindelser, ved kontrollen med gennemførelsen af de beslutninger, de ledende organer har truffet, ved udbredelsen af strejkekomiteens skrifter osv.. Man må afgjort føre kamp mod den socialdemokratiske tradition, der består i, at man betragter ungdommen som en gruppe, der ikke fortjener nogen opmærksomhed. RFI-tilhængerne må huske, at aktiviseringen af hele bevægelsen i høj grad afhænger af, hvorvidt det lykkes at trække de unge arbejdere med i aktiv deltagelse i kampen. Inden for strejkeledelsen må det anbefales at danne ungdomskomiteer til at udføre særligt arbejde blandt ungdommen, og at knytte alle unge arbejdere og lærlinge fast samme med strejkefronten.

XVIII. Organiseringen af understøttelse.

Spørgsmålet om understøttelse under strejke spiller en meget stor rolle. Da de reformistiske forbund saboterer bevægelsen og ofte erklærer en udbrudt strejke for ulovlig for ikke at behøve at yde de strejkende nogen understøttelse, og da de uorganiserede bliver ringeagtet af reformisterne og stødt bort, samtidig med at man nægter dem enhver hjælp, består den faglige oppositions og

strejkeledelsens opgave i at samle den størst mulige mængde midler til at yde hjælp til de strejkende og lockout'ede arbejdere. I den anledning er det vigtigt:

1. At forlange af forbundet, at det skal betale understøttelse til enhver, der strejker eller som er med i strejke eller lockout.
2. At forlange af forbundet, at det stiller en bestemt sum til rådighed til understøttelse af de uorganiserede.
3. Der må foranstaltes særlige pengeindsamlinger blandt arbejdere over hele landet for at understøtte både organiserede og uorganiserede.
4. Til dette arbejde må man inddrage den Internationale Arbejderhjælp, som under økonomiske kampe skal fungere som hjælpeorganisation. I lande med en selvstændig revolutionær fagbevægelse er det de revolutionære forbunds opgave at understøtte de strejkende. Ved gennemførelsen af denne opgave skal man også tage de lokale organisationer af IAH til hjælp.
5. Man må være særlig opmærksom på, at bruge Kooperationen under økonomiske konflikter. I den forbindelse bliver det nødvendigt at bryde modstanden fra de kooperative bureaukrater, som mener at lockout'er og strejker ikke er noget, der angår dem.
6. I kommunerne og parlamenterne må der rejses krav om understøttelse til de arbejdere, der deltager i kampen (lockout eller strejke) og til deres familier. Disse krav må på den mest virksomme måde understøttes gennem delegationer og demonstrationer af de kæmpende.

XIX Information og forbindelse.

En af de vigtigste opgaver under en strejke eller lockout består i at sætte de valgte organer i forbindelse med samtlige arbejdere, der deltager i kampen og holde den store masse underrettet om alle begivenheder der angår kampen. I den anledning er det nødvendigt:

1. Regelmæssigt at indkalde strejkekomiteerne og regelmæssigt at give de kæmpende rapporter om komiteernes møder.
2. At rapportere hurtigt og fortløbende i pressen om kampens forløb og om alle vigtige begivenheder.
3. At udgive særlige aviser eller løbesedler på grundlag af den fælles platform, der er etableret gennem kampen. De udgives af strejkeledelserne. Organerne skal bringe regelmæssige beretninger om kampens forløb, om kampledelsens virksomhed, og om gennemførelsen af understøttelsesforanstaltninger osv..
4. Man må følge systematisk og omhyggeligt med i alt, hvad den borgerlige og reformistiske presse skriver om kampen og sørge for de nødvendige svar i arbejderpressen og strejkeledelsens organer.

XX. Forbindelserne med hovedorganisationerne i andre lande.

Til trods for, at tekstilarbejdernes kampe i Nordfrankrig, i München-Gladbach og i Lodz fandt sted samtidigt var der ingen som helst forbindelse mellem de strejkende. Men en sådan forbindelse ville

under disse strejker have været af stor betydning. Af den grund er det nødvendigt i fremtiden at gøre følgende:

1. Oprette forbindelsen med arbejdere i andre distrikter og industrigrene gennem valg af særlige delegationer.
2. I tilfælde af større konflikter er det ønskeligt at strejkeledelserne henvender sig til arbejderne i andre lande.
3. Der må sendes løbende og tilstrækkelige informationer om strejkens forløb og kampmetoder til offentliggørelse i den internationale presse.
4. Den Røde Fagforenings Internationale og Komintern må systematisk informeres om alle enkeltheder i kampens udvikling.
5. Det reformistiske forbund og Internationalen må til stadighed afsløres på grund af deres uvirksomhed og fjendtlighed over for den kamp, der er i gang. Med hensyn til arbejdet indenfor de reformistiske fagforeninger fastholdes beslutningerne på EKKI's 9. plenummøde, RFI's IV. Kongres og Kominterns 6. kongres. Da spørgsmålene om de økonomiske kampe vækker særlig stor opmærksomhed indenfor alle kommunistiske partier, revolutionære fagforeninger og revolutionære oppositioner, vil Den Kommunistiske Internationale og Den Røde Fagforenings Internationale med særlig stor opmærksomhed følge alle økonomiske kampe, hurtigt reagere overfor alt, hvad der sker på dette område i hvert enkelt land og såvel under forberedelsen som under kampenes gennemførelse yde hjælp efter evne. Kun gennem et sådant samarbejde mellem Komintern, RFI og sektionerne i de forskellige lande vil det være muligt at nyttiggøre de økonomiske konflikter på bedste måde for den internationale arbejderbevægelse, og rive lederskabet over masserne ud af de internationale reformisters hænder.